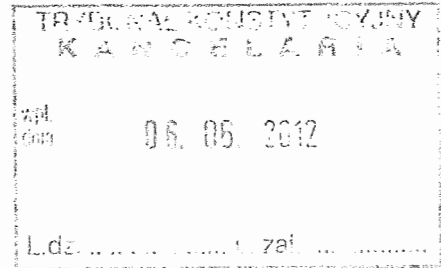

Warszawa, dnia 5 czerwca 2012 r.

PG VIII TK 12/12

K 4/12

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku z wnioskiem Grupy posłów na Sejm RP o stwierdzenie, że art. 26 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 1991 r. Nr 81, poz. 351 ze zm.) jest niezgodny:

- 1) z art. 32 ust. 1 zdanie drugie w związku z art. 2 Konstytucji, w zakresie niedopuszczalnego pozbawienia gwarancji emerytalnej strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych, ujawniającym się faworyzowaniem równorzędnej zadaniowo grupy strażaków Państwowej Straży Pożarnej, bo aktualnie brak jest sprawiedliwego zabezpieczenia emerytalnego dla strażaków lotniskowych w porównaniu ze stabilnie i nadzwyczajnie określonymi uprawnieniami emerytalnymi strażaków Państwowej Straży Pożarnej, co stanowi ewidentną dysproporcję społeczną i jest pogwałceniem zasady równego traktowania obywateli przez władze publiczne (art. 32 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji RP) w korelacji do zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji RP),
- 2) z art. 5 Konstytucji, albowiem obecne dopełnienie wieku emerytalnego przez strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych określone na poziomie 65 roku życia godzi w bezpieczeństwo państwa i obywateli, bo prowadzi wprost do obniżenia standardów ratownictwa lotniskowego,

a tym samym powoduje brak zapewnienia obywatelom kraju odpowiedniego stopnia bezpieczeństwa lub oferuje bezpieczeństwo o niedopuszczalnie zaniżonym standardzie

- na podstawie art. 27 pkt 5 w zw. z art. 33 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) –

przedstawiam następujące stanowisko:

art. 26 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 1991 r. Nr 81, poz. 351 ze zm.) w zakresie, w jakim przepis ten nie przewiduje, że strażak Lotniskowej Służby Ratowniczo-Gaśniczej nabywa prawo do zaopatrzenia emerytalnego na warunkach i zasadach przewidzianych dla strażaka Państwowej Straży Pożarnej, nie jest niezgodny z art. 32 ust. 1 zdanie drugie, art. 2 i art. 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Uzasadnienie

W powołanym wniosku Grupa posłów na Sejm RP zakwestionowała konstytucyjność art. 26 ustawy o ochronie przeciwpożarowej, w zakresie opisanym w petitum wniosku.

Zarzuty pod adresem tego przepisu Wnioskodawcy oparli na następującej argumentacji.

Obecny system prawny, dotyczący pożarnictwa, składa się z dwóch aktów normatywnych, tj. ustawy o ochronie przeciwpożarowej oraz ustawy o Państwowej Straży Pożarnej.

System ten jest konstytucyjnie wadliwy. Opiera się on bowiem na sztucznie dokonanym podziale dwóch znaczeniowo równorzędnych formacji strażackich, w wyniku którego gwarancje emerytalne dla strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych ustalone są na poziomie standardowego zabezpieczenia emerytalnego, podczas gdy strażacy Państwowej Straży Pożarnej korzystają z korzystniejszego, odrębnego systemu emerytalnego.

Przepis art. 26 ustawy o ochronie przeciwpożarowej określa rodzaje świadczeń, przysługujących strażakom jednostek ochrony przeciwpożarowej oraz członkom ochotniczych straży pożarnych, którzy, w związku z udziałem w działaniach ratowniczych lub ćwiczeniach, doznali uszczerbku na zdrowiu lub ponieśli szkodę w mieniu, oraz zakres świadczeń należnych członkom rodzin strażaków jednostek ochrony przeciwpożarowej oraz członków ochotniczej straży pożarnej, którzy zmarli wskutek wymienionych okoliczności, a także zasady ustalania wysokości takich świadczeń.

Niekonstytucyjności art. 26 ustawy o ochronie przeciwpożarowej Grupa posłów upatruje w tym, że strażacy Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych nie zostali objęci systemem zabezpieczenia emerytalnego, przewidzianym dla strażaków Państwowej Straży Pożarnej, co wynika z braku w kwestionowanym przepisie regulacji tożsamej z regulacją art. 60 ust. 1 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej.

Wnioskodawcy dokonali szczegółowej analizy przepisów ustawy o ochronie przeciwpożarowej oraz ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 68 ze zm.), dotyczących między innymi zakresu zadań obu grup zawodowych strażaków oraz wymagań kwalifikacyjnych dla strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych i strażaków Państwowej Straży Pożarnej. Analiza ta prowadzi do wniosku, że strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-

Gaśniczych oraz strażaków Państwowej Straży Pożarnej należy zaliczyć do podmiotów charakteryzujących się cechami relewantnymi.

Strażacy Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych, mimo że wykonują tożsame zadania z zadaniami strażaków Państwowej Straży Pożarnej, na gruncie zabezpieczenia emerytalno-rentowego zostali potraktowani przez ustawodawcę w gorszy sposób niż strażacy Państwowej Straży Pożarnej. Druga z wymienionych grup strażaków objęta bowiem została korzystniejszym systemem emerytalnym niż system powszechny, ponieważ ma do nich zastosowanie ustawa z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.), zwana dalej ustawą o emeryturach policyjnych. Strażacy Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych podlegają natomiast powszechnemu systemowi emerytalno-rentowemu.

W konsekwencji, zdaniem Wnioskodawców, zakwestionowany przepis jest niezgodny z wyrażoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji zasadą równości – przez to, że różnicuje sytuację prawną strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych oraz strażaków Państwowej Straży Pożarnej, w zakresie prawa do zabezpieczenia emerytalnego, z uwagi na nieobjęcie pierwszej z wymienionych grup strażaków systemem emerytalnym, uregulowanym w ustawie o emeryturach policyjnych.

Zróznicowanie to, w ocenie Grupy posłów, nie znajduje uzasadnienia w zasadzie sprawiedliwości społecznej. Tym samym art. 26 ustawy o ochronie przeciwpożarowej jest niezgodny także z art. 2 Konstytucji.

Nieobjęcie strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych korzystniejszym systemem zaopatrzenia emerytalnego, przewidzianym dla

funkcjonariuszy służb mundurowych, narusza, zdaniem Wnioskodawców, również art. 5 Konstytucji.

Niezgodność kwestionowanego przepisu ze wskazanym wzorcem konstytucyjnym, w ocenie Grupy posłów, wyraża się w tym, że konieczność świadczenia pracy do osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego przez omawianą grupę strażaków stanowi poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego.

Nie można podzielić zarzutów sformułowanych przez Grupę posłów pod adresem art. 26 ustawy o ochronie przeciwpożarowej z następujących powodów.

W myśl tegoż art. 26 ustawy o ochronie przeciwpożarowej:

- «1. Strażakowi jednostki ochrony przeciwpożarowej, a także członkowi ochotniczej straży pożarnej, zwanemu dalej "osobą poszkodowaną", który w związku z udziałem w działaniach ratowniczych lub ćwiczeniach doznał uszczerbku na zdrowiu lub poniósł szkodę w mieniu, przysługuje:
  - 1) jednorazowe odszkodowanie w razie doznania stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu;
  - 2) renta z tytułu całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy;
  - 3) odszkodowanie z tytułu szkody w mieniu.
2. Członkom rodziny osoby poszkodowanej, która zmarła wskutek okoliczności, o których mowa w ust. 1, przysługuje:
  - 1) jednorazowe odszkodowanie z tytułu śmierci osoby poszkodowanej;
  - 2) renta rodzinna;
  - 3) odszkodowanie z tytułu szkody w mieniu.
3. Jednorazowe odszkodowania, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1, przysługują na zasadach określonych dla strażaków Państwowej Straży Pożarnej w wysokości kwot ustalanych na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób

zawodowych i są wypłacane przez podmioty ponoszące koszty funkcjonowania jednostki ochrony przeciwpożarowej.

4. Renty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2, przysługują:

- 1) osobom poszkodowanym będącym członkami ochotniczych straży pożarnych oraz członkom ich rodzin - na zasadach, w trybie i wysokości określonych w przepisach o zaopatrzeniu z tytułu wypadków lub chorób zawodowych powstałych w szczególnych okolicznościach;
- 2) osobom poszkodowanym będącym strażakami jednostek ochrony przeciwpożarowej oraz członkom ich rodzin - na zasadach, w trybie i wysokości określonych w przepisach o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

5. Odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 oraz w ust. 2 pkt 3, ustala i wypłaca, z zastrzeżeniem ust. 6, podmiot ponoszący koszty funkcjonowania jednostki ochrony przeciwpożarowej na podstawie przepisów o odszkodowaniach przysługujących w związku ze służbą w Państwowej Straży Pożarnej.

6. Odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 oraz w ust. 2 pkt 3, przysługujące osobie poszkodowanej lub członkowi rodziny osoby poszkodowanej będącej członkiem jednostki ochrony przeciwpożarowej włączonej do krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego ustala i wypłaca właściwy komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej.

7. Wysokość odszkodowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 oraz w ust. 2 pkt 3, ustala się według następujących zasad:

- 1) w razie utraty lub całkowitego zniszczenia mienia odszkodowanie ustala się według ceny zakupu obowiązującej w czasie ustalania odszkodowania, z uwzględnieniem stopnia zużycia mienia;
- 2) w razie uszkodzenia mienia odszkodowanie stanowi równowartość przywrócenia go do stanu sprzed wypadku; jeżeli jednak stopień uszkodzenia jest znaczny albo koszty naprawy przekroczyłyby wartość

uszkodzonego mienia, wypłaca się odszkodowanie w wysokości określonej w pkt 1.

8. Osobie poszkodowanej, której świadczenia odszkodowawcze, o których mowa w ust. 1, przysługują także z tytułu stosunku pracy lub służby albo ubezpieczenia społecznego lub majątkowego, przyznaje się jedno świadczenie wybrane przez zainteresowanego.
9. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb przyznawania świadczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3 oraz w ust. 2 pkt 1 i 3, z uwzględnieniem rodzaju dokumentów stanowiących podstawę do wszczęcia, prowadzenia i zakończenia postępowania, treści orzeczenia kończącego postępowanie oraz trybu odwoławczego.».

Zaskarżony przez Wnioskodawców przepis ustawy o ochronie przeciwpożarowej określa zatem, w ustępie pierwszym, rodzaje świadczeń, jakie przysługują strażakowi jednostki ochrony przeciwpożarowej i jednostki ochotniczej straży pożarnej, który w związku z udziałem w działaniach ratowniczych lub ćwiczeniach doznał uszczerbku na zdrowiu lub poniósł szkodę w mieniu, w ustępie drugim zaś – rodzaje świadczeń, jakie przysługują członkom rodziny strażaka, który zmarł w wyniku uszczerbku na zdrowiu, poniesionego w związku z prowadzonymi działaniami ratowniczymi lub ćwiczeniami.

Kolejne ustępy art. 26 ustawy o ochronie przeciwpożarowej dotyczą zasad, według jakich przysługują odszkodowania, organów właściwych do wypłaty świadczeń, zasad ustalania wysokości odszkodowań z tytułu powstałej szkody w mieniu (ust. 3, 5, 6 i 7), trybu oraz sposobu ustalania wysokości rent dla poszkodowanych strażaków i rent rodzinnych dla członków ich rodzin (ust. 4) oraz zbiegu prawa do świadczeń odszkodowawczych (ust. 8).

Art. 26 ust. 9 ustawy zawiera zaś upoważnienie dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do uregulowania aktem wykonawczym materii opisanej w tym przepisie.

Grupa posłów zakwestionowała konstytucyjność pełnej regulacji art. 26 ustawy, formułując pod jej adresem zarzut naruszenia zasady równości oraz zasady sprawiedliwości, z uwagi na brak w tym przepisie tożsamego unormowania zagadnień dotyczących emerytur dla strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych z tym, jakie jest przewidziane dla strażaków Państwowej Straży Pożarnej w art. 60 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej oraz w ustawie o emeryturach policyjnych.

Ujęcie we wniosku zarzutów pod adresem art. 26 ustawy o ochronie przeciwpożarowej wskazuje, że, formułując zarzut pominięcia ustawodawczego, w zakresie, w jakim przepis ten „pozbawia gwarancji emerytalnych”, innymi słowy – nie zawiera uregulowania spraw emerytalnych dla jednej grupy strażaków, do której mają zastosowanie przepisy ustawy o ochronie przeciwpożarowej, a mianowicie – dla strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych, w sposób przewidziany w ustawie o emeryturach policyjnych, Wnioskodawcy kwestionują jednocześnie objęcie omawianej grupy strażaków powszechnym systemem emerytalnym, przewidzianym dla ogółu obywateli.

Należy zatem zauważyć, że w dotychczasowym orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wskazywał, iż może badać, czy w uchwalonych ustawach nie brakuje pewnych elementów normatywnych, koniecznych z punktu widzenia ustawy zasadniczej. Jednakże ocena przepisów w tym aspekcie, jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 14 października 2008 r. w sprawie o sygn. SK 6/07, «w żadnym wypadku nie może (...) prowadzić do "uzupełniania" obowiązującego stanu prawnego o rozwiązania pożądane z punktu widzenia inicjatora postępowania, ponieważ wykraczałoby to poza konstytucyjną rolę TK jako "negatywnego ustawodawcy" i naruszałoby to zasadę podziału władzy» [OTK ZU(A) z 2008 r. Nr 8, poz. 137].

Zarzut pominięcia, w świetle dotychczasowego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, dotyczyć może „różnych treści odnoszących się do przedmiotu regulacji: kwestii materialnoprawnych, procedury, zakresu itd. Jedną z postaci takiego pominięcia polega na tym, że wymieniając pewne kategorie adresatów norm, prawodawca nie uwzględnia określonej grupy, która z różnych przyczyn (mających znaczenie konstytucyjne) powinna się w tym wyliczeniu znaleźć. Wówczas, stosując powszechnie uznaną (choć - co trzeba podkreślić - nie zawsze dającą prawidłowy wynik) argumentację a contrario, przyjmuje się, że podmioty należące do takiej grupy nie są adresatami danej normy. Pominięciem legislacyjnym podlegającym kontroli Trybunału jest zatem sytuacja, gdy ustawodawca unormował jakąś dziedzinę stosunków społecznych, ale dokonał tego w sposób niepełny. (...) Podkreślić należy, że zarzut pominięcia podmiotowego (nieobjęcia regulacją pewnej grupy czy kategorii osób) wymaga wyraźnego wskazania w wypadku zaskarżenia konstytucyjnej nieodzowności szerszego określenia kręgu adresatów normy, niż uczynił to ustawodawca” [wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 kwietnia 2010 r. w sprawie o sygn. P 35/09, OTK ZU(A) z 2010 r. Nr 4, poz. 39].

W swym orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny wskazywał również, że «linia demarkacyjna oddzielająca sytuacje "zaniechania ustawodawczego" i "regulacji fragmentarycznej i niepełnej" związana jest z odpowiedzią na pytanie, czy istotnie w danej sytuacji zachodzi jakościowa tożsamość (albo przynajmniej daleko idące podobieństwo) materii unormowanych w danym przepisie i tych, pozostawionych poza jego zakresem. Podkreślić przy tym warto pożądaną ostrożność w dokonywaniu tego rodzaju oceny. Zbyt pochopne "upodobnienie" materii nieunormowanych z tymi, które znalazły swoją wyraźną podstawę w treści badanego przepisu grozi bowiem każdorazowo postawieniem zarzutu o wykraczanie przez Trybunał Konstytucyjny poza sferę kontroli prawa i uzurpowanie sobie uprawnień o charakterze prawotwórczym» [postanowienie

Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 grudnia 2002 r. w sprawie o sygn. SK 17/02, OTK ZU(A) z 2002 r. Nr 7, poz. 98].

Na tle przedstawionego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego powstaje zasadnicza wątpliwość, czy sformułowany we wniosku zarzut pomięcia, czy też zarzut odmiennego potraktowania strażaków Państwowej Straży Pożarnej i strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych na gruncie zabezpieczenia emerytalnego, może być skierowany do art. 26 ustawy o ochronie przeciwpożarowej.

Przepis ten nie dotyczy bowiem warunków nabycia prawa do emerytury przez strażaków Państwowej Straży Pożarnej, jak i strażaków zatrudnionych w innych jednostkach ochrony przeciwpożarowej. Innymi słowy, nie określa on kręgu uprawnionych do świadczeń emerytalnych, warunków nabycia prawa do emerytury ani jej wysokości zarówno z odrębnego systemu emerytalnego dla funkcjonariuszy służb mundurowych, jak i z powszechnego systemu emerytalnego.

Art. 26 ustawy o ochronie przeciwpożarowej określa natomiast rodzaje świadczeń, jakie przysługują strażakowi zatrudnionemu w jednostce ochrony przeciwpożarowej, który poniósł uszczerbek na zdrowiu lub szkodę w mieniu w związku z udziałem w akcji ratowniczej lub ćwiczeniach, oraz członkom rodziny strażaka, który zmarł wskutek wskazanych okoliczności (świadczeń z tytułu wypadku w związku z wykonywaniem zadań).

Nadmienić przy tym należy, iż do strażaków Państwowej Straży Pożarnej przepisy te nie mają zastosowania. Zgodnie bowiem z art. 59 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej, do strażaków, którzy w związku ze służbą doznali uszczerbku na zdrowiu lub ponieśli szkodę w mieniu, stosuje się przepisy dotyczące trybu i zasad przyznawania odszkodowań określonych dla funkcjonariuszy Policji.

Jednostki organizacyjne Państwowej Straży Pożarnej zaliczone są wprawdzie do jednostek ochrony przeciwpożarowej (art. 15 pkt 1 ustawy

o ochronie przeciwpożarowej), niemniej jednak dla problemu przedstawionego przez Grupę posłów zasadniczą okolicznością jest to, że – zgodnie z art. 16 tej ustawy – „zadania i organizację Państwowej Straży Pożarnej określa odrębna ustawa”, tj. ustawa o Państwowej Straży Pożarnej.

Zgodnie z art. 1 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej, Straż ta jest zawodową, umundurowaną i wyposażoną w specjalistyczny sprzęt formacją, przeznaczoną do walki z pożarami, klęskami żywiołowymi i innymi miejscowymi zagrożeniami.

Stosunek „zatrudnienia” strażaka Państwowej Straży Pożarnej, podobnie jak osób pełniących służbę w innych tzw. służbach mundurowych, nie jest stosunkiem pracy, lecz stosunkiem administracyjnoprawnym (stosunkiem służby), powstałym, zgodnie z art. 31 tej ustawy, na podstawie mianowania. Stosunek ten, ogólnie mówiąc, charakteryzuje się dyspozycyjnością, zależnością od władzy służbowej, wykonywaniem zadań w nielimitowanym czasie pracy, trudnymi warunkami służby, różnymi ograniczeniami, polegającymi między innymi na zakazie przynależności do partii politycznych, na obowiązku uzyskania pisemnej zgody przełożonego na podjęcie zajęcia zarobkowego poza służbą czy też obowiązku składania oświadczeń majątkowych. Te okoliczności, jak wskazywał w dotychczasowym orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny, uzasadniają wprowadzenie korzystniejszych zasad nabywania przez funkcjonariuszy służb mundurowych uprawnień emerytalno-rentowych [*vide* – wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 lutego 2007 r. w sprawie o sygn. K 46/05, OTK ZU(A) z 2007 r. Nr 2, poz. 10].

Lotniskowa Służba Ratowniczo-Gaśnicza, zgodnie z art. 84 ust. 3 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo Lotnicze (Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696 ze zm.), jest również jednostką ochrony przeciwpożarowej, w rozumieniu ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej, tj. jednostką umundurowaną i wyposażoną w specjalistyczny sprzęt, przeznaczoną do walki z pożarami, klęskami żywiołowymi lub innymi miejscowymi zagrożeniami.

Jednakże, stosownie do art. 16a ustawy o ochronie przeciwpożarowej i korespondującego z nim art. 84 ust. 4 ustawy - Prawo Lotnicze, strażacy zatrudnieni w Lotniskowej Służbie Ratowniczo-Gaśniczej, podobnie jak strażacy innych jednostek ochrony przeciwpożarowej, do których mają zastosowanie przepisy ustawy o ochronie przeciwpożarowej, są pracownikami zatrudniającego ich pracodawcy.

Z tego tytułu zatem, stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu i korzystają ze świadczeń emerytalnych na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Nadmienić przy tym należy, że w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych omawiana grupa strażaków nie została wymieniona wśród osób pełniących służbę (art. 8 ust. 15).

Wypada w tym miejscu podkreślić, że materia dotycząca warunku 15 lat służby dla nabycia prawa do emerytury przez funkcjonariuszy służb mundurowych regulowana jest w pragmatykach służbowych poszczególnych służb mundurowych. Przepisy tych ustaw zawierają również regulacje wskazujące, że zasady przyznawania świadczeń emerytalno-rentowych określa ustawa o emeryturach policyjnych (np. art. 69 ustawy o Policji, art. 74 ustawy o Straży Granicznej, art. 167 ustawy o Służbie Więziennej).

Taka regulacja zawarta jest również w ustawie o Państwowej Straży Pożarnej, która, w art. 60 ust. 1 stanowi, że prawo do zaopatrzenia emerytalnego strażak nabywa po 15 latach służby, według zasad i na warunkach przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura

Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Na tle przedstawionego stanu prawnego stwierdzić zatem należy, że regulacja przepisu art. 26 ustawy o ochronie przeciwpożarowej nie pozostaje w integralnym związku z treścią pominiętą (odmiennym uregulowaniem zagadnień emerytalnych dla strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych), której dotyczą zarzuty sformułowane przez Grupę posłów.

Uzasadniony jest tym samym pogląd, że wskazane we wniosku wzorce konstytucyjne nie mogą stanowić adekwatnego wzorca kontroli dla kwestionowanego we wniosku zakresu przepisu art. 26 ustawy o ochronie przeciwpożarowej.

Przepis ten – w zakresie, w jakim nie przewiduje, że strażak Lotniskowej Służby Ratowniczo-Gaśniczej nabywa prawo do zaopatrzenia emerytalnego na warunkach i zasadach przewidzianych dla strażaka Państwowej Straży Pożarnej – nie jest zatem niezgodny z art. 32 ust. 1 zdanie drugie, art. 2 i art. 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Z powyższych względów, przedstawiam stanowisko jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego
Robert Hernand
Zastępca Prokuratora Generalnego